

LUČ

NAVODILO

za izpolnjevanje »Jezusovih dni«.*

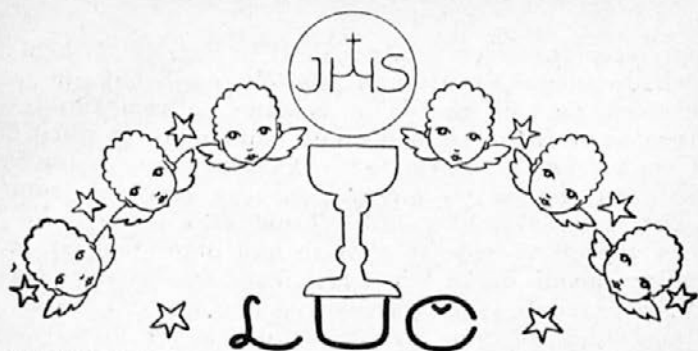
Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko „ž“, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4
Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.

LETO III.

SEPTEMBER 1937

Štev. 1

Pazite, da Vam kdo Jezusa ne ukrade!

Prva skrb vsakega lučkarja naj bo, da prične novo šolsko leto s pobožnim prejemom sv. obhajila. To je moja najiskrenejša želja, želja starega urednika »Luči«. Pa, ali veste, zakaj? Zato, ker bi vas rad imel pred seboj, ne samo kot navadne fantičke in dekličke, kot dobre, pridne otroke z nedolžnimi dušami — ne — ne! To je zame vse premalo. Rad bi dosegel, da postanete vi vsi nekaj izredno svetega in veličastnega.

V cerkvi je na oltarju majhna hišica, ki ji pravimo tabernakelj. To je najsvetejši prostorček v cerkvi. Zato gori pred tabernakljem vedno lučka. — Zdaj me pa le poslušajte! Kadar prejmete sv. obhajilo, postanete vi živi tabernaklji, ker v vašem srcu prebiva božji Zveličar. Spodobilo bi se, da bi tudi pred vami prižgali lepo rdečo lučko. — Tabernakelj na oltarju je častitljiv in svet, če grem mimo cerkve mislim na tabernakelj in se spoštljivo odkrijem. Kako lepa je moja misel, kadar se spomnim vseh 25.000 lučkarjev in lučkaric, ki nosijo Jezusa v srcu in so živi tabernaklji. Pomnite dobro! Ob vsakem izmed vas kleči angel varuh in moli božjega Zveličarja v vašem srcu pričujočega in ž njim se klanja pred vami tudi stari urednik »Luči«. Tabernakelj na oltarju je zaklenjen. Duhovnik zlati ključek dobro shrani, da ga ne more najti zločinska roka. — Kadarkoli pride Jezus k vam,

spremeni vaše srce v tabernakelj in vam izroči ključek do njega. Čuvajte, prijateljski moji, čuvajte ta ključek, da vam ga kdo ne zmakne, da vam kdo Jezusa ne ukrade. Ali veste, kdo edini more to storiti? Greh! Da, le smrtni greh ima to grozovito moč. Zato naj bo pa ob začetku šolskega leta vaš trdni sklep in vaša molitev: »Moj Jezus, vsak teden te hočem prejeti v svoje srce! A ti, moj dobri Gospod, ti pa ne dovoli, da bi kdo odprl moje srce in iz njega Tebe ukradel! — Za vse na svetu te ne bom nikdar več žalil s smrtnim grehom. Tvoj sem živ in mrtev. Amen.«

Urednik.

Jezusa je nesel . . .

V revni majhni koči, v globinah brazilskih gozdov je ležala žena vsa izčrpana od mrzlice. Poleg nje sta klečala njen mož in sinček Jakob in molila. Vse, kar sta mogla storiti, da bi olajšala bolnici trpljenje je bilo to, da sta ji dajala požirek kave, pomešane s kininom. Bolnica je odprla oči in zašepetala svojemu možu: »Anton!«

»Kaj je?«

»Zdi se mi, da umiram. Pojdi in privedi mi duhovnika.«

»Ni mogoče, predraga. Najbližji misijonar je tri dni hoda od tu. Ne morem te pustiti ves ta čas same. Lahko bi...« Mož je umolknil in tiho zašepetal besedo... »umrla!«

Jakob se je tiho dvignil, pristopil k ležišču in se sklonil nad materjo, ki mu je poljubila čelo. »Lahko noč, revček moj!« je dejala. Tiho se je splazil v kot in legel, a spati ni mogel zaradi težkega materinega hropenja.

Proti jutru je Anton šel pripraviti kavo. Ko se je vrnil, je bilo Jakobovo ležišče prazno. Na tleh pa je ležal košček papirja, na katerega je bil deček napisal: »Draga oče in mati! Ne bojta se! Odšel sem na misijonsko postajo in v treh dneh bom nazaj z duhovnikom. Gozd poznam in očetovo puško sem vzel. — Jakob.«

Anton je prebral listič, bolnica pa je zamrmrala:
»Kje je Jakob?«

»Odšel je,« je odvrnil mož. »Poslal, — poslal sem ga po duhovnika. Vse bo uredil. Gozd pozna in mojo puško ima.«

Za trenutek se je Jakob obotavljal, ko je prispel na rob gozda, potem pa se je ob misli na mater pognal v goščo in pričel teči. Videti je mogel zvezdo severnico, dokler je svetila in mu kazala pot.

V mali koči sta čakala oče in mati en dan, dva dni. Anton je že razmišljal, kje bi mogel biti njegov sin. Zdaj se mu je zdelo, da je na misijonski postaji, zdaj da se zavihti z duhovnikom na konja, potem, da je na poti. —

Jakob je prišel šele na večer drugega dne na misijonsko postajo ves izčrpan in opraskanih nog.

»O, ...«, se je začudil brat, ki mu je odprl vrata,
»kaj nisi ti Jakob, sin onega...?«

»Duhovnik, kje je duhovnik?«

»Kaj pa bi rad?«

»Duhovnik, duhovnik, duhovnika bi rad.«

»Je zdoma.«

Jakob se je zgrudil na tla. Brat ga je dvignil, odnesel v hišo in ga položil na duhovnikovo posteljo ter mu dal okrepčila.

»Moja mati... umira,« je dejal deček, brž ko je mogel govoriti. »in rada bi Boga. Vi ga ji nesite!«

»Ah, ne morem. Sem samo brat.«

»Ampak duhovni oče je naročil, če bi bilo potreba...«

»Ne, tega ne smem.«

Jakob ni črhnil besedice več. Ne da bi trenil z očmi, je s slastjo pojedel juho, ki jo je bil brat dobil zanj od nekega Indijanca. Potem je vprašal: »Brat, ali smem v kapelo malo pomoliti?«

»Gotovo!« je odvrnil brat, »a ne mudi se predolgo. Postelja je zate že pripravljena.«

Jakob se je splazil v kapelo, klečal nekaj časa pred tabernakljem, potem pa šel tiho po stopnicah k oltarju, razgrnil zastor in odprl vrata tabernaklja. Drgetal je in šepetal: »Odpusti mi, Gospod!«, ko je

jemal malo hostjo in jo skrbno položil med dve deščici, ki ju je skrival na notranji strani suknjiča. Ko je prišel iz kapele, je tiho zapustil misijonsko postajo in se podal na pot proti domu.

Povratek je bil zanj križev pot. Čeprav je imel noge zatekle in opraskane in mu je v glavi kar gorelo, je tekel naprej in naprej, ure in ure, dokler se ni zgrudil na tla popolnoma izčrpan. Bil je še daleč od doma, a ni zmogel niti koraka več. Domislil se je puške in je dvakrat sprožil.

Njegov oče je bil ves obupan, kje je sin. Zaslišal je strel, skočil na noge in hitel v gozd. Uro kasneje se je vrnil v kočo z nezavestnim sinom v naročju. Ko mu je stregel, se je deček počasi zavedel in njegovo prvo vprašanje je bilo: »Mati?«

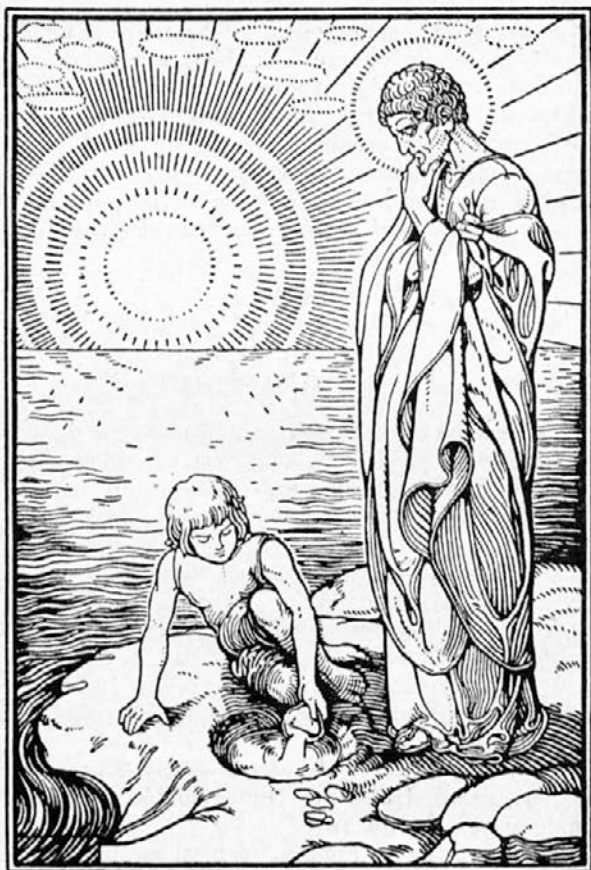
»Še je živa,« je dejal oče. »Pridi in poglej! Dobro ji bo delo.«

Jakob je pokleknil poleg svoje matere in ji večkrat na lahno zašepetal: »Mati, Boga sem prinesel!« Razumela je in se smehljala, ko je jemal iz suknjiča dragoceni zaklad in ji spoštljivo podelil sveto obhajilo.

Jakobu mati ni umrla. Njena radost, tako trdita on in njegov oče, jo je čudežno ozdravila. Danes srečna živita oče in mati v nekem brazilskem mestu. Jakob odpira tabernakelj vsak dan, da ju obhaja pri svoji maši. —

Sv. Avguštin

Nekoč se je sprehajal sv. Avguštin, najslavnejši cerkveni učenik, po morski obali. Mogočno so udarjali peneči se valovi ob skalno obrežje, tu in tam je odjeknil v to šumenje krik galeba. Sonce je ravno zahajalo in človeku se je zdelo, kot da se je morska gladina spremenila v živo zlato. Avguštin je pač videl vso to naravno lepoto, toda njegove misli so bile pri Stvarniku, iz čigar roke je izšel ves ta sijaj. Svetnik je razmišljal skrivnost treh božjih oseb — presveto Trojico. Toda čimbolj je razmišljal, se trudil in mučil, manj je mogel razumeti. Obstal je za trenotek

»V tole jamico bom pretočil morje...«

in žalostno zrl predse. Tedaj pa zagleda na obrežju dečka, čudovito ljubeznivega in lepega, ki si je izkopal s školko jamico in vanjo zlival morskó vodo.

»Dečko, kaj počenjaš tu tako sam?« ga vpraša svetnik.

»Nič posebnega,« odvrne deček, ki se niti ne okrene, »nič posebnega. V tole jamico bom pretočil morje.«

»Otrok, to je nemogoče,« se zasmije Avguštin.

Tedaj pa se deček zravna, obraz mu zagori v nadzemski luči in resnobno izpregovori tele besede:

»Poslušaj, Avguštin: prav tako, kakor ne morem jaz zlit vesoljnega morja v tole kotanjiico — ne more človeški razum razumeti skrivnosti presvete Trojice.«

Deček je izginil. Avguštin pa se je ponižno trkal na prsi in strmel nad veličino božjih skrivnosti.

Izbiranje barv

Ves truden in zbit od težkega dnevnega dela se je vrnil domov Kodranov oče. Vsi veseli so ga sprejeli otroci. Skakljali so okoli njega, mu brisali pot s čela ter mu pripovedovali, kaj vse so se čez dan naučili in kaj so se igrali.

»Očka, danes, ko smo bili na vrtu, smo si izbirali barve,« so hiteli otroci pripovedovati.

»O, in kakšno barvo ste si izbrali,« je vprašal oče, potem ko je sedel.

»Jaz sem si izbral rdečo barvo,« je modro dejal najstarejši brat Stanko, »in sicer zato, ker rdeča barva pomeni ljubezen.«

»Lepo, moj sin,« je dejal oče, »kajti, če bi ljudje na zemlji imeli ljubezen, bi zemlja ne bila tako strašna, ampak bi bil raj.«

»In jaz,« je dejal Dušan, »sem si pa izbral modro, ker ta znači vedrost, jasnost.«

»Tudi ti si dobro pogodil, ljubi moj Dušan,« ga je pohvalil oče, »saj danes tako zelo potrebujemo ljudi z vedro in veselo dušo.«

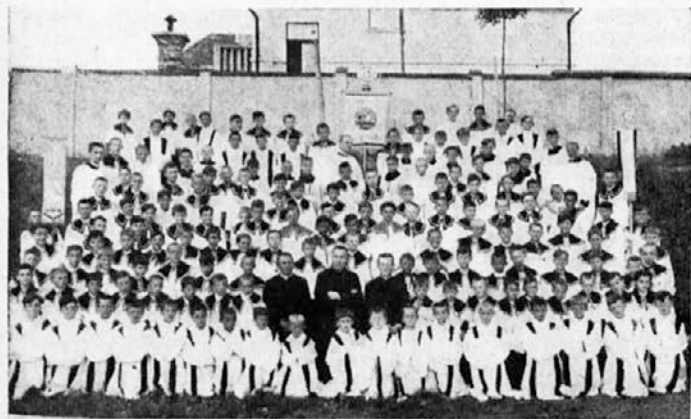
»Meni pa,« je začebljala mala Marica, »je najbolj všeč zelena barva — upanje, ker z njo Nebeški Oče oblači polja in sadove.«

»Res je, moja mala, zelena barva pomeni upanje, in kako nesrečen bi bil človek brez upanja.«

Končno se okorajži še najmlajši Janezek. »Jaz sem pa izbral belo barvo, kajti belo znači nedolžnost, in prav zato jo tako ljubim.«

»Zares, otročički, prav lepe in pomenljive barve ste si izbrali«, je končal oče, »vendar pa moram priznati, da si je izmed vas vseh najlepšo izbral mali Janezek. Kajti belo je temelj in jedro vseh drugih barv in nedolžnost pa vir vsake čednosti in veselja.

Zato moji mali, čuvajte nedolžnost srca, in če boste to čuvali, boste ohranili ljubezen, upanje in vedrost. Kajti vedno se smehlja nedolžnemu človeku najslajše upanje, in iz njegovih oči mu sije vedro mišljenje in božja ljubezen.

V službi evharističnega Kralja.

Skupina ministrantov iz okrajev Rakovnik, Kodeljevo in Selo.

Prof. Anton Parižan:

Sin ledenih poljan

1. Smrtna nesreča.

Danes odhaja Badluk s svojim očetom Viglukom na lov na morske pse. Zima je huda; čeprav je oblečen v kožuh belega medveda, bibrovo kapuco in dvojne usnjate škornje, se ves trese, tako zelo grize ledeni veter, ki piha sem od ledenih gorá.

Saj je tudi Badluk komaj kaj več kot velik deček, premalo utrjen zoper ostre zimske viharje. Toda mati je rekla:

»Nič več ni masti ne olja.«

Voma, njegova ljubljena sestra, pa je jokala in kar naprej govorila:

»Lačna sem!«

Zato je oče Vigluk odrinil zapah iz zmrzlega snega, ki je namesto vrat v iglu. (Iglu je koča iz zmrzlega snega.) Z združenimi močmi sta izvlekla sani izpod napašča, požvižgala psom, na pol zakopanim pod snegom, ter stopila klicat še soseda Semiaka s sinom, da bi šli na lov. Po vsej deželi Eskimov je vladal polmrak polarne noči, ki traja več dolgih in žalostnih mesecev.

Badluk gleda pred se in sanjari: Pes Kimi, ki ga je dobil v dar še, ko je komaj shodil in ki ga je učil s tolikšno ljubeznijo, stopa na čelu kot vodnik pasje vprege. Čeprav je sneg zmrzel in mu ledene klade praskajo tace, stopa ponosno in maha s košatim repom, kakor da hoče pokazati, kako zelo je vesel, da sme svojega gospodarja voditi preko neizmernih belih planjav in se pogrezati v neskončne pustinje.

In Badluk se spomni, da tudi sam ljubi to zemljo, čeprav je svojim prebivalcem ostra mačeha, in da je ponosen, ker se sme imenovati sin ledov.

Somrak zimskega dneva ga je še bolj zazibaval v sanje in kar čutil je, kako mu v mladi duši vstajajo velike želje, ki jim ne dogleda konca, kakor je velika ledena puščava, po kateri so hodila vsa njegova pota.

»Pozor! Voda med ledenimi kladami!«

Tako se je oglasil njegov oče in ga predramil iz sanj. V skoku so se vsi pognali k sanem, da jih obdrže nad vodo in spravijo na drugi breg, psi pa so pod strogim vodstvom Kimija previdno stopali dalje.

Na srečo razpoka ni bila preveč široka, hitro so jo prebredli in zopet hiteli naprej. A že čez nekaj trenutkov si je začel Badlukov oče led pazljiveje ogledovati. Kot bi trenil, potegne vajeti in zažvižga.

Psi obstanejo in sani se ustavijo.

»Badluk,« reče oče, »pa Semiak in Kemiuk, počakajte tu! Zapazil sem luknjo morskega psa, kmalu se žival spet prikaže, da se nadiha zraka. Če mi bo sreča mila, jo s harpuno (na vrvi privezано kopje z zakovico) zabodem in imeli bomo živeža za dolgo vrsto dni. Ko se bom vrgel na zemljo, mi pritecite pomagat, da z dolgim nožem luknjo razširimo in skoz njo potegnemo žival na led.«

Tedaj se Eskim postavi v prežo, z desnico dvigne harpuno in čaka na žival. Čez nekaj hipov se ta res znova prikaže na površju, da bi se nadihala zraka. A že se je vanjo silno pognala harpuna ter se ji z ostrino zadrila globoko v meso.

In zdaj se začne zadnja borba, ki se navadno konča tako, da mora morski pes ali tulenj poginiti; ker se namreč ne upa več na površje po zrak, se zaduši.

Gorje pa lovcu, če nima dosti krepke roke, da bi žival obdržal! Ranjeni tulenj v divjem strahu zbeži pod led,

Filip Terčelj:

Hitimo k božji Materi!

*Hitimo k božji Materi,
saj rada nas ima!
Nesimo ji najlepši dar —
Gospoda Jezusa.*

*Med angeli nebeškimi
ima svoj prestol zlat
in dušicam očiščenim
je Jezus božji brat.*

*Prosimo božjo Mamico,
naj čuva Jezusa,
da nihče nam ne ukrade ga
iz čistega srca.*

potegne s seboj stotine metrov dolgo vrv, se besno otepa in se končno lovcu izmuzne, da pogine v morskih globinah, z njim pa izgine tudi harpuna v razmesarjenem telesu.

A doslej se še ni zgodilo, da bi bil Vigluk svoj plen izpustil. Napel je vse sile, se vrgel na tla in si jermen ovil okoli pasu, da bi bila borba s tulenjem lažja. In že je pritekkel tudi Badluk in njegova tovariša, pa tudi Kimi, ki je ves posel poznal in se spominjal slovesnih obedov po srečnem lovu, je ošpičil ušesa, veselo pomahal s košatim repom, si obliznil ustnice, potem pa tovariše potegnili za seboj in v nekaj skokih sani pripeljal do lovcev.

»Pomagajte, Badluk, pomagaj!« je vpil Vigluk.

In Badluk je bil vreden sin svojega očeta, kajti že je pograbil za jermen, tako da sta s pomočjo Semiaka in njegovega sina kmalu premagala žival, ki jo je boj že hudo zdelal. Ko ni pokazala nobenega odpora več, je Vigluk luknjo v ledu razširil in vsi skupaj so potegnili žival iz vode, psi pa so zraven veselo lajali.

»Lepa žival je,« se je pohvalil Vigluk, ki se je na lov dobro spoznal. »Najmanj šest sto kilima.«

»O, gotovo,« mu pritrdi Badluk, »Voma se bo lahko do sita najedla.«

»Voma! Saj menda res samo nanjo misliš. Torej zelo ljubiš svojo sestrico, ali ne?«

»Seveda jo ljubim!« Vso dušno nežnost mladega fanta si lahko bral v teh besedah.

Psi pa so že nestrpno čakali in tudi ljudje so bili hudo lačni, zato so tulenja kar takoj razrezali ter čreva vrgli Kimiju in njegovim tovarišem, ki so se zanje divje ravsali.

Pa tudi Eskimi so željno goltali meso, čeprav je bilo surovo in še toplo.

»Prav dobro je,« je rekel Semiak.

»Pa še kako,« so mu radi pritegnili tovariši.

»Zdaj pa le hitro nazaj,« jih opomni Vigluk, »sicer bodo ženske v skrbeh.«

Kose tulenja so naložili na sani in veselo krenili nazaj proti kočam.

In kmalu so se po večnem molku ledene puščave razlegli glasovi, ki so prepevali:

Ves bel je sneg okoli nas,

ves bel je sneg!

Puščico in harpuno imaš,

puščico imaš?

Zob kitovih se boj, otrok,

joj, strašni so!

In sanjaj o iglú, kjer dete spi

v medvedovem kožuhu!

V počasnem in mirnem napevu te pesmi je odmevalo vse domotožje po polarni pokrajini in vsa ljubezen ubogih ljudi, ljubezen po sneženi koči, ki je bila vse njihovo imetje.

Vigluk je zdaj stopal na čelu vse družbe in spodbujal pse, ki se jim je že hudo poznala utrujenost.

»Pogum, Kimi! Bodi močan! Glej, smo že pri razpoki in treba jo bo preplavati, prijatelj moj!«

Sani so morali spraviti čez razpoko; ker pa so bile obtežene s plenom, stvar ni bila tako lahka.

»Semiak, stopi s sinom naprej, da bosta potegnila k sebi. Badluk, ti pojdi pred vprego in priganjaj pse, jaz bom pa porival.«

Začeli so. Ljudje so vlekli, da jim je kar sapa pohajala, in poganjali pse, ki so besno lajali, Badluk pa je kričal na vse grlo. Vigluk se je uprl ob ledeni breg razpoke in porival, kolikor so mu dale moči. Toda gorje! Noga mu je spodrsnila, strašni krik je preglasil pasji lajež, z glavo pa je treščil ob naprotni ledeni breg, si jo razbil in izginil v zevajočem breznu pod sanmi.

Sani se združenim silam niso mogle več upirati in so veselo zdrsele na led onstran razpoke.

Možje so se veselili, da je težki napor uspel, in si meli roke. Najhujše je torej opravljeno, v eni uri bodo lahko že doma.

Toda, kje je njihov tovariš?

»Vigluk,« zakliče Semiak, »he, Vigluk, kje pa si? Mi gremo!«

Badluka pa je huda slutnja že prignala k usodni razpoki, ki se je vila med nezmernim ledovjem, dokler so nesle oči.

Obupano je vikal:

»Oče! Oče! Kje si? Le dobro se drži! Takoj te bomo rešili.«

Semiakova sta takoj razumela, kako stvari stoje, in sta v ledeno mrzlo vodo spustila vrv z leseno kljuko.

Badluk je kar norel od groze, tekal po robu razpoke, buljil oči v polarni mrak in klical, da bi v sivi vodi zaslišal vsaj kakšen gib ali kako drugo znamenje.

A morje svojega plena ni hotelo izpustiti in srce ponosnega Eskima je zastalo.

Badluk je od strahu obstal kot pribit. V daljavi je zagledal rokavico iz kožuhovine, ki jo je odnašala voda! Kakor da bi se roka dvigala proti nebu ter molče in obupno prosila usmiljenja.

Pa morali so naprej.

Strt od bolečine in grizoč si ustnice, da ne bi zatulil od žalosti, je Badluk zopet vzel vajeti v roke in psi so se pognali kakor puščica.

Nekaj hipov je zadoščalo, da se je izvršila strašna nesreča in silnega Vigluka je ujela usoda, kakršna grozi vsem prebivalcem teh ledenih pokrajin.

Kakor da mu dušo stiska primož, je Badluk mislil na svojo mater in sestrico Vomo. Kako naj jima sporoči, da očeta več ni? Po eskimskih navadah pa mora zdaj on

postati glavar družine! On! In še osemnajst let nima! Kar zazebló ga je, ko je pomislil na težko odgovornost, pretežko za njegove šibke rame.

Ko so še dolgo vozili sem in tja in jih je kakor mora tlačil molk, so v daljavi zagledali iglu, pokopan v somrak. Še malo so se pognali, potem pa so psi tekli vse počasneje in sani so se ustavile.

»Le pogum!« je rekel Semiak, vzal svoj del plena in s sinom odšel proti svojemu iglu.

Vesel glas je pozdravil Badluka:

»Je bil lov dober, Badluk?«

»Mati,« je zastokal ubogi fant, »oh, mati!«

»Kaj pa ti je, Badluk? In kje je oče, sin moj?«

»Led je varljiv ... razpoka ...«

Naprej ni mogel.

A joj, mati je bila le preveč navajena na podobne nesreče in je takoj razumela, kaj se je pripetilo.

»Mrtev je! O, gorje! Mrtev je! O Vigluk, moj dobri Vigluk! Ubožica Voma, nimaš več očeta! Mrtev je!«

In vso noč so iz borne ledene kočé doneli kriki joka in jadikovanja.

Pikec in Pocec

(Piše urednik.)

Pikec in Pocec sta bila prav ljubezniva fantička. Kot dobra otroka sta spoštovala in ljubila svojo mamico in svojega očka, čez vse pa sta ljubila babico, ki jima je pripovedovala vsak večer najčudovitejše zgodbe. Onile večer jima je razlagala skrivnosti morskih globin. Na dnu morja — o tam je čisto nov svet, tam je veselo življenje. In govorila je babica o ribah, morskih rakah, pajkih, konjičkih, polžih, školjkah, kačah, zvezdah, da, celo o kralju morja, ki je od sile bogat in podari vsakemu, ki ga obiše, mošnjo cekinov...

Ko sta po večerni molitvi legla dečka vsak v svojo posteljico, zašepeče Pikec:

»Pocec, ali bi ne bilo imenitno, ko bi se midva podala v globino morja in si ogledala prekrasno morsko deželo.«

»Jaz mislim prav tako,« pravi Pocec. »Imenitno bi bilo zares, a nad vse imenitno, če bi nama morski kralj podaril mošnjo cekinov.«

Še sta modrovala in sklenila, da bosta razdelila dragoceni dar, ki jima ga bo dal kralj morja, na tri dele: en del dobi mamica, drugi del siromaki, tretji del pa dobe ubogi poganski otroci...

Dečka sta v teh mislih zaspala in zasanjala prekrasne sanje, ki so tako zanimive, da vam bom o njih govoril v prav vsaki številki letošnje »Luči«.

1.

Pikec in Pokec prideta na morsko obalo. Dobro sta pripravljena za dolgo pot. Pikec drži v rokah palico, Pokec pa dežnik. Po njihovem mnenju je to dvoje najboljše orožje zoper nevarnosti morja. — Naenkrat se prikaže na valovih velika riba, ki prijazno pomiga s škrgami in povabi dečka k sebi. Pikec in Pokec si ne dasta dvakrat reči, ampak zajahata jadrno prijazno žival in — vožnja v globino morja se je pričela. Dečka se pobožno pokrižata, s kratko molitvico se priporočita Materi

božji, zaradi varnosti obudita še popolno kesanje — nato pa se z mirno dušo in veselim srcem predata krasni vožnji. Pikec porabi dežnik za uzdo, Pokec pa priganja ribo s palico, da je brzela kot blisk proti morskemu dnu.

Bog bodi zahvaljen! Srečno so pristali. Dečka sta se ribi za veliko uslugo iskreno zahvalila in sta hotela iti takoj na ogleda po prostrani podmorski deželi — pa riba s tem ni bila zadovoljna. Za plačilo je hotela imeti Pokčevo palico. Ubogi deček:

Kaj naj počne na morskem dnu brez tega prevažnega orožja.

Nič čudnega torej, če se je z vso silo svojih mladih rok oklenil palice in jo z močnim sunkom izvil ribi iz slabotnih škrg. Pikec pa je svojega bratca spodbujal z dežnikom.

Uboga riba je telebnila z vso silo na tla, fantiča pa sta jo jadrno odkurila v podmorski svet.

(Dalje.)

Pošta malega Jezusa

Luč nas vabi k Jezusu

*Cerkvica je božji hram,
Jezus sam prebiva tam.
Večna luč pred njim gori,
k Bogu vabi vse ljudi.*

*Jezus, dobri tvoj pastir
dal bo tvoji duši mir,
krono dal ti bo nebá,
ko se ločil boš s svetá.*

*Tvoje mračno je srce,
v njem temá je in gorje.
Stopi k Bogu pred oltar
in položi grehe v dar.*

*Prav zares smo srečni vsi,
ker nas, Jezus, ljubiš ti!
Luč nam vedno ti ostani,
pred temó nas greha brani!*

J. Urh.

Gospod urednik!

Veliko veselja nam prinaša »Luč«. Posebno slike najprej prelistamo. Zato pa smo tudi mi našo poslali. Veste, prečastiti gospod, mi smo se že celo leto slikali. Gospodu

Franciškovski križarji iz Ptuja.

katehetu smo že samo s tem nagajali, kdaj se bomo zopet slikali. Enkrat se nas je premalo zbralo, drugič je bilo zopet slabo vreme ali pa je kaj drugega vmes prišlo. Zadnjič pa je le prišel gospod s svojim aparatom.

Kot vidite na sliki, smo fest »Križarji«. Le pridite nas kaj pogledat v naš štajerski Ptuj. Če pa nam pot plačate, pa pridemo mi k vam v Ljubljano na izlet.

Pa ne mislite, da smo križarji le po obleki. Ne! V naših srcih gore plemenite misli in svete želje. Naša pot gre za sv. Frančiškom in z vso resnobo se trudimo, da bi po Frančiškovem zgledu in njegovi priprošnji vsak dan bolj ljubili Jezusa in njegovo deviško Mater.

**Križarji 4. razr. ljudske šole
Ptuj-okolica.**

Evharistični tabor

Marijinih vrtecev na Raki.

Kako zelo smo se veselili letošnjega praznika Marijinega vnebovzvetja. Pa boste vprašali zakaj? Žato, ker ta dan je bil določen za evharistični tabor marijinih vrtecev na Raki. Kako zelo smo se veselili tega velikega mladinskega praznika. Prišli so otroci Marijinega vrteca kar iz štirih župnij, iz Bučke, Studenca, Sv. Duha in Škocjana. Veseli in navdušeni so prepevali na vozovih. Ljudje, ki so jih srečavali, so kar strmeli nad njihovim veselim petjem. Zbrali smo se v farni cerkvi in tam molili in peli, da je kar donelo. Imeli smo lepo pridigo, pridigovali so nam prečastiti g. dekan iz št. Jerneja, nato so bile pete litanije M. B. Zapeli smo še pesem »Veš o Marija« in »Lepa si, lepa si roža Marija«, nato pa zapustili cerkev.

Potem smo pa zunaj zborovali. Hvala Bogu, da je bilo lepo vreme. Igrali smo dve igrici in povedali več deklamacij. Joj, kako je bilo lepo; škoda, da Vas ni bilo zraven. Igrice so prišli gledat tudi odrasli in veselo so ploskali in nam tako delali korajžo. Vsi smo bili veseli. Po končani igrici smo se malo odpočili in poveselili, potem pa zlezli na vozove in se odpeljali domov. Tako smo počastili na velikem mladinskem taboru našo najboljšo Mater Marijo.

Marija, poslušaj naše prošnje in srca naša sprejmi v dar, da bomo res Tvoji otroci danes, jutri in vekomaj.

Marijin vrtec Raka.

† **Hočevar Jožica.** Letos 1. aprila je ugasnilo življenje Jožici Hočevar. Sprva smo le mislile, da je aprilska potegavščina, toda ko je ob sedmih zazvonil mali zvonček, smo zvedele, da je bridka resnica. Pokojna Jožica je bila komaj šest let stara, pa je že znala ljubiti Jezusa, zato jo je pa presadil v nebeški vrt v nežni mladosti, ko še ni okusila kupe bridkosti. Vsa s cvetjem posuta je ležala na mrtvaškem odru.

Ob grobu je bridko zaplakala njena mamica, ko so njeno edino hčerko položili v grob; naj ji bo v tolažbo misel, da se njena Jožica raduje pri Bogu.

Jožefa Rus,

učenka 2. r. v. lj. šole v št. Jerneju.

Uganke

1. Napis.

(Miran, Ljubljana)

×	+		-	×	+		-	×	+
-		×	+		-	×	+		-
+	-	-	×	+		-	×	+	
	×	+		-	×	+		-	×
o	d	i	k	i	r	b	l	e	,
o	t	p	r	a	s	r	k	a	e
o	v	s	r	i	j	o	c	e	t
o	d	p	r	e	s	o	r	z	,

2. Dobro delo.

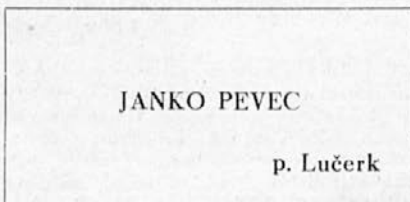
(Mitja, Ljubljana)

Iz vsake besede vzemi 2 zaporedni črki, da dobiš geslo slovenske organizacije za mladino.

STANKO, RAPORT, ZAPELJIV, MESARIJA, NEKDAJ, PODBAN, OVSENIK, MAJNIK, BOLEHEN, PROD, POBREŽJE, POROČNIK, PODEDOVATI, ODELO.

3. Posetnica.

(Miran, Ljubljana)

Kaj je ta gospod?

Kdor bo rešil vse tri uganke in bo izžreban, dobi vezano knjigo. — Rešitve pošljite do 15. septembra na naslov: Uredništvo »Luči«, Ljubljana, Marijin trg 4.

Lučkarji!

Lučkarice!

Z novo vremo se lotite letos dela za vaš listič »Luč«. Število naročnikov bo treba dvigniti na 50.000, da bo izšla »Luč« iz gmotnih težav. Kdor je zares vnet za svoj list, bo pridobil kot pravi apostol vsaj enega novega naročnika!

Kdor za lanski letnik še ni poravnal naročnine, letos »Luči« ne bo dobival. Bodite v tem oziru nadvse vestni in poravnajte naročnino čimprej.

Risba na naslovni strani je nova in kakor vidite, zelo lepa. Kdor bi nam jo znal prav lepo razložiti, naj pošlje svoj popis na uredništvo »Luči«, Ljubljana, Marijin trg 4.

Na tretji strani ovitka najdete tudi letos »Jezusove dneve«. Ne prezrite jih, ampak spolnajte jih z vso vremo, da si ukrepite svojo voljo v dobrem in da naredite evharističnemu Zveličarju veliko veselja. Navodilo za spolnjevanje »Jezusovih dni« najdete na strani 2 ovitka.

Novi naročniki naj pišejo na naslov: Uprava »Luči«, Ljubljana, Kopitarjeva 2.
